

Leto 6. Štev. 7. PRILOGA ZA MLADINO. 1937. julija 8.

Mladenka Marija, pomagaj mladini.

Mesec julij je mesec žetve pri nas. Julija 2. obhajamo god Srpne Marje. Naš narod zato zove te lepi Marijin osvetek, šteroga svetimo Marijin obisk pri tetici Elizabeti, za Srpno Marjo, ar z tem svetkom se navadno začela i začínja naša žetva. Ar inda neso ešče poznali kose, nego samo srpe, so svetek nazvali za Srpno Marjo, gda je srp začeo svoje delo na poli.

Srp i Marija pa ma tudi drugi pomen. Marija mladenka je tudi nosila v svojih rokaj srp i je žela ž njim na njivaj silje. Žela je i spevala, kak se pri nas popeva pri žetvi. A njena pesem je iskala samo Boga. Njena vüsta so spregovorila samo takšo pesem, štera je Boga dičila i düši hasnila. To je tisti lepi navuk, šteroga dava mladenka Marijika našoj mladini, naj i ta dela i naj veselo dela, veselo Bogi na čast i düši na hasek. Gde koli si mladina, moška ali ženska, delaj rada i delaj veselo. Spevli si zraven naše lepe pesmi, od Marije, od Jezusa, od Boga, pa tudi narodne lepe poštene, štere ti düha zdigavlejo k Bogi. Ve poznaš, ono lepo Slomšekovo „Kje so moje rožice?“ Ta pesem te opomina na večnost te, gda ti na pamet nosi vso minljivost na sveti, minljivost dekliskoga lepoga obraza tudi, minljivost dečkove pesmi tudi. I gda te na to minljivost opomina, ti v srci vužiga žele po tistom, ka ne mine, po jakosti i po te plačlli, večnom Bogi i

njegovih nebesaj. Ali istoga božega služabnika Slomškega pesem: „Preljubo veselje oj kje si doma,“ jeli te ne opomina na najlepši cvet mladoga srca, na nedužnost, da jo čuvaš i raj žrtvuješ vse svoje, kak ta daš to lepo rožico! Pa njegova „Glejte že sonce zahaja“ ti na spomin prinaša tvoj dober krščanski dom, kde si se vadila mladina pod očinskim i materinskim plaščom v bogabojaznosti. Pobožne pesmi i takše narodne, ki ti dūha oplemenitijo, spevli i doma okoli hiše i pri deli i na poli i v tūjini i kde li moreš. Tak je delala Marija. Pesem lepa kde se glasi, hūdi dūh zbeži. Ztiraj ga od tvoje bližine, draga mladina, z lepov pesmijov i tvojov pridnov delavnostjov, pa boš mela kak Marija mirno vest i veselo zadoščenje, da si mladost preživela Bogi na diko, sebi pa na največšo čast i največši hasek.

Mladenka Marija, prosimo te mōška i ženska mladina, vči nas tak delati i tak spevati, da z svojim delom i z svojov pesmijov tebi spodobni postanemo dečki i dekle, dečkenci i deklīce.

*Prosimo Te, dekle, dečki
Spevli z nami lepe pesmi,
Mladenka Marija!
Bod' nam tovaršija!*

Marijine družbe.

Sestre, ostanimo zveste Mariji.

„Zdrava Marija, milosti polna, Gospod je s teboj“, tako nas je učila naša dobra mamica prvih molitvic; oko nam je žarelo sreče, ko so naša otroška usta za mamico ponavljala ta angeljski pozdrav. Sestre moje! To je bilo v naši nežni otroški dobi. In vendar je naš spomin na te najsrečnejše ure tako lep in svetel, da ga ne more pozabiti nobena izmed nas. Pri srcu nam postane mehko in toplo, ko se spomnimo, nazaj v otroška srečna leta! Bil je to naš otroški raj, ki ga ne bo več nazaj. Mnogo je za nami, mamice mogoče ni več, le zlati njeni nauki so ostali v globini duše. „Otrok moj, ljubi Marijo, ona je tvoja najboljša Mati, ne zapusti je nikdar“, tako nas je učila mamica in njeni zlati nauki so padali na naša srca ter budili v njih gorečo ljubezen, ki je postajala vedno bolj goreča, dokler se nismo same v naši dekliški dobi popolnoma izročile Mariji in postale njene ljubeče hčerke. „Brezmadežna“ je postala naša Mati. Oh kolika odlika! Oh koliko dobrote, koliko milosti sprejemamo dan za dnem od Nje! Večno pesem ljubezni in zahvale ji pojejo naša srca, neprestani „magnifikat“ ponavljajo naše duše dobri nebeški Kraljici! Ona pa nas milo kliče k sebi, da postanemo vse Njene, samo Njene, ne pa podlega sveta. Naša mila nebeš-

ka Mati nas kliče, da postanemo ena sama njena družina, — njeni zvesti sinovi i hčere. Sestre ljubljene moje! Ne opešajmo nikoli, ostanimo zveste v ljubezni Materi, ki nas hoče osrečiti časno in večno. Otroško ljubimo nebeško mater, otroško se ji priporočajmo vsak trenutek v življenju. Skrbno in varno bo čula nad nami, Sestre, če nas tukaj tarejo bridkosti in težave, ne obupjmo. Saj tu ni naš dom. Kmalu, kmalu bomo doma pri svoji Materi, ki nam bo bogato poplačala, kar smo tu storile za njo. Ne bo nam ostala dolžna naše zvestobe in ljubezni. Ako hočemo, da nam življenje bo lepo in srečno, hitimo in združimo se vse pod Marijino zastavo. Naj nam bo zvezda vodnica na potu skozi celo naše življenje. Marijina zastava nam bodi skala sredi morja nevarnosti in skušnjav. Brezmadežna naj bo sidro našega upanja. Marijina zastava naj bo klic, ki nas neprenehoma opominja na naš večni dom, na našo nebeško Kraljico, da bi nikdar ne pozabile pri delu na svojo neumrjočo dušo. Pod Marijino zastavo se spominjajmo, drage sestre, naše oblube in prisege: „Na veke zveste, ljuba Mati, — ti hčere hočemo ostati!“

VIKA RAZLAGOVA.

Ki ljubite mladino, prečitite to pismo i pomagajte!

M. Sobota, 4. VI. 1937.

Prečastiti gospod!

Tu v pismu Vam prilagamo sliko „Malih Cvetk“. Prav lepo Vas prosimo, če bi nas dali v „Novine“ ali pa v „Mar. List“. Sedaj nas je že velika družina, toda hiša je za nas skoraj premala. Ker pridejo drugo leto še druge, zato moramo imeti večjo hišo. Napišite v „Novinah“ tudi to, da naj prispevajo za graditev „Malega Cvetišča“.

Dijakinje v Domi sv. Frančiška v Soboti I. 1936-37
„Malo Cvetišče“.

Večkrat vprašamo čast. s. prednico, kako bo z našo hišo, toda ona nas samo tolaži in pravi naj vprašamo Vás.

Vsako dekle, katero je količkaj dobro, je rado tu v „Cvetišču“, zakaj, sestre nas učijo zmiraj le dobro, četudi naša mladost še tega ne pripozna.

Prečastiti! Ne morete si misliti kako si želimo imeti večjo hišo in malo kapelico, da bi imeli Zveličarja pod našo streho. Moliti hočemo v ta namen, da bi Bog uslišal našo prošnjo.

Ne imejte zaprtih ušes in uslišite naše prošnje. Upamo pa vendar, da bo zraven te hiše v septembru, ko se vrnemo, stalo lepo „Male Cvetišče“.

V presvetem Srcu Jezusovem Vas pozdravljajo

„Male Cvetke.“

Jelka Mlinarič, Cigan Trezika, Zablatnik Terezija, Šnurer Valerija, Koglot Vlasta, Irenka Mencinger, Marjana Zec, Švagan Angela, Pisk Klara, Paller Angela, Maršik Ilonka, Vekoslava Kreft, Faust Marija, Mihev Anica.

Pred leti je Odbor za zidanje Doma sv. Frančiška v Črensovcih kúpo v Soboti staro Martinišče, v vulici Križova 4. V toj staroj hiši smo dali napraviti še dve novivi sobi. V toj hrambi dobijo siromaki brezplačno prehrano, *ženska šolska mladina pa odgojo* pod vodstvom častitih sester Družbe sv. Križa. Nevarnost za mlade deklice je neizmerna velika, zato je moremo čuvati na vse mogoče načine. Da je pa občuvamo, potrebujemo za njo edno učilnico, spalnico i kapelico z zraven spadajočov sobicov i segeštijov. Da moremo te prostore gorpostaviti, prosimo pomoči vseh, ki ljubijo poštenost naše ženske mladine. Zato prosimo občine blizi Sobote, naj nam pripelajo pesek i šoder, cigeo, les itd. i drugi pa naj nam poklonijo kakši koli dar, da više imenüvane prostore moremo letos dograditi. Kapelico posvetimo Jezušekovoj sv. Treziki, Maloj Cvetki, zato zovemo hišo za „Malo Cvetišče“. Pa tüdi zato, naj deklice v njej vzgojene ostanejo zaistino „male Cvetke“. Da Slovenska krajina ma pošteno žensko mladino, pomagajmo vsi! *Mi ni pare penez nemamo, zato bomo zidali samo z milodarov.*

Za Dom sv. Frančiška v Črensovcih, Klekl Jožef, predsednik.

P. Quadrupani :

Kažlpot za pobožne duše.

III. Molitev.

13. Naš svetnik, nas, nam ná tolažbo, zagotavlja, ka če nikaj drügo ne smo včinoli, kak da smo se šteli rešiti skušnjav i razmišlenosti, čeravno niedne dobre misli ne smo meli, je naša molitev tem zaslužnejša, kem bole boleča je bila; ar smo s tem bole spodobni postali v getsemanskem ogradi ali na Kalvárii molečemi Kristuši.

Njegove reči so ete: „Če ti duša blodi ali je raztresena, pelaj jo mirno ta nazaj, kje si začeo, pelaj jo z ysov lübeznostjov k Vučíteli njenomi i če edno celo vüro nikaj drügo ne bi delao, kak samo to, telikokrat jo nazaj

pelavši, velikokrat se je oddalila, jako dobro bi premolo to vŕro i bi pred očmi sladkoga Zveličitelja jako zasluŕžno delo opravo*.

Sal. sv. Frančišek etak nadaljuje: „Dobro pomisli, ka krŕh brezi cukra za veĉ moremo ceniti, kak cuker brezi krŕha; ka Boga tolaŕbe ne pa tolaŕbo Boga moremo iskati; ka trpeti moremo tŕ v pregnanstvi, ĉe veliki ſĉemo biti v nebeskoj domovini; ka so dŕŕevne boleĉine najbole boleĉe, a tŕdi najbole zasluŕŕne“.

Kak nas batrivajo reĉi naſega svetnika (Prava poboŕnost 3, 25): „Ar Bogi samŕ iz lŕbezni ſĉemo sluŕiti i ar je v njegovih oĉaj tista sluŕba, ſtero v sŕhoti z nekim muĉenjom opravlavamo, bole dopadliŕa, kak tista, ſtero z sladkimi obĉŕtki zvrŕavleomo, zato jo i mi bar v svojoj voli za veĉ vredno moremo drŕati. Istina, ka se nam sladka ĉŕtenja bole dopadnejo, a Bogi se pa bole dopadne dŕhovna sŕhota i ta je po njegove lŕbezni namenŕ za nas hasnoviteŕŕa ravnotak, kak za vodenŕĉnoga beteŕnika so sŕhe jestvine pripravnjeŕe, kak dosta tekoĉine v sebi imajoĉe, ĉeravno tĉ te zadnje raj ma.

Naſe ĉ. ſolske sestre v Chaotungi na prvoj misijonskoj postaji na Kitajskom z svŕjim viŕjim paſtirom i misijonarom g. Kerecom. Od leve na desno: s. Marſiĉ Imakulata z Melinac, s. Rous Michaela, prednica, z Ćrensovec, mons. Cheng Damijan, viŕji paſtir, g. misijonar, Kerec Joŕef, s. Schiller Virginija iz Beĉa, s. Sarjaſ Konstantina iz Źiŕkov.

Ne vzmimiraj se zavolo mrzloste svojega srĉa, ĉe v istini ŕeleſ tople lŕbezzen zadobiti i svoje poboŕnosti vaj ne opŕsti zavolo te mrzloste. Povej, se je sladki Jezus ne v mrzloj zimskoj noĉi narodo? Zakaj se ne bi zdrŕavao i v naſem mrzlom srĉi? Razmim stem mrzlosto, ſtera ne stoji v mlaĉnosti naſih dobrih sklepov, nego v nekoj gotovoj trŕjavi i dŕhovnoj obremenjenosti. V tom dŕŕevnom stani toŕi teſko napredŕjemo na poti, na ſtero smo stopili, a li napredŕjemo i niti neſĉemo dol ſ nje stopiti, dokeĉ v pristanſĉee ne pridemo. Vdaj se popolnoma v Boŕo volo i bodi z samim seboom potrpliv vu vseh nevolaj zavolo lŕbezni, z ſterov lŕbeznostjov te je lŕbo*. V drŕgom mesti pa eto piŕe (Prava poboŕnost 3, 25): „Sv. Peter je rad meo goro Tabor i se ogibao Kalvarije; a ta zadnja je li veĉ blagoslova prinesla, kak prva: tista krv, ſtera je tekla po njej, je bole zaŕelena kak svetlost, ki se na ovojo razŕirjala. Gospod naſ kak z punoletnim ravna z tebov. Bolſe je krŕh jesti brezi cukra.“

Jako nespametno delajo zato tisti, ki molitev opustijo, če ne najdejo v njej tolažbe. Sv. Frančišek eta piše (Theotimus 9, 10.) „Glej človeka, ki se na videz goreče moli k Bogi i je neytrüdliv vu yaji bože lübezni. Glejmo, da li je Bog tisti, koga lübi. I glej, kak preneha sladkost i veselje, štero je zajimao z slüžbe Boga i sühota napuni njegovo düšo, tüdi on henja gor z molítevjov, če bi Boga zaistino lübo, ne bi opüsto njegove slüžbe, ar je on vsikdar Bog. Te človek je zato lübo tolažbe Boga i ne Boga tolažb. Vnogi ne najdejo veselja v slüžbi Boga, če ta ne oslajena z neke čüteče sladkosti cukrom. Tak se napravijo, kak deca, šterim med namažejo na krüh, med dopoližejo, krüh pa tá lüčijo. Če bi sladkost mogli ločiti od lübezni, bi takši raj zavrgli lübezen, naj morejo samo sladkost vživati. Ar je pa to nemogoče, zato lübezen zavolo sladkosti iščejo; če te v njej ne najdejo, te se za lübezen več ne brigajo. Takše düše so v toj nevarnosti, ka ali znova spadnejo, kak zgübjö notrašnjo tolažbo, ali pa prikapčijo svojo blaženost k raznovrstnim minilivim občütom, ka je pa jako daleč od prave lübezni i tak mesto čistoga meda čemer vživajo.“

Pisma naših misijonarov.

St. Stanislaus' College, Hazaribagh P. O. Indija.

Prečastiti Oča!

Najprle vam od srca želem, v najpopolnejšoj meri Božega blagoslova i vseh milosti v začetki novoga leta. Zednim pa čüjem, da Vas zdravje nadlegüje, zato prosim vsaki den v jaslicaj ležečeka Jezuseka, naj Vas obvarje po Njegovej sv. voli šče vnogo let pri zdravji, da bi nadale bili klüč Slov. krajine, šteri klüč vodi celo Slov. krajino po poti istine i življenja, da raste dobro semen pri vsakom srci i vsakoj düši, štera si privošči, da se düh Novin i Marijinoga lista širi najprvle v posameznöj düši i po celöj domovini. Zato ešče ednok želem, naj Bog blagoslovi vaš trüd v sküpnom domi, da bi te klüč pasao na vsakša vrata v domovini, da bi vsaka družina spoznala, da samo po Mariji se bližamo vsikdar bole k Jezusi.

Prečastiti! Pošilam vam mojo sliko, gde sam zbráni s svojimi brati D. J. v Ljubljani pred odhodom. Poslovilni den je bio zaistino nekaj lepoga i to na misijonsko nedelo, 18. okt. Goto vo ste čteli v Glasniki Srca Jezušovoga moj poslovilni trenutek.

Pot v Bošonti. Najvekše teškoče so dnes na misijonskom potüvanji to, da se na več mestaj razlevajo razni potoki i zalivi, ki zavirajo delo našim misijonarom. Reka Kalta izmed Kaning i Bošonti, gde vsakših šest vür voda narašča i v šestih vüraj pa spadne i je teško priti do ladje, je velika ovira. Naši Bošontovski misijonarje so si s pomočjov dobrih src preskrbeli malo ladjico, da si s tem pomagajo pri misijonskom potüvanji, naj kemveč koristijo posameznim düšam i raztrešenim na vse kraje. Brez ladjice ne bi bilo mogoče do njih priti. Stov ladjicov sam se tüdi jaz odpelao po reki Kalta na obisk v Bošonti. Voda je ravno spadnola. Slika vam kaže, kak si naši misijonarje pomagajo, da ne zgübjö časa. Kda voda naraste, sega do mosta, šteri se vidi na sliki. Kda spadne, je pa strašno za gledati, kakše blato je, ki se more pregaziti. Na dobro srečo so me prijeli po-

ganski dečki i so me odnesli prek blata. Hvala Bogi sami ostao na poganskih rokaj rešen nadlog.

Sprejem v Bošonti. Mojiva sprevednika sta bila p. Mesarič i br. Vidmar. Pater Mesarič je bio ravno te čas v Kalkutti na shodi, šteroga vodijo proti patri Zemindari razni nasprotniki. Tožijo patra, da lüdi moti po okolicaj. Z lažmi potom sodnije ščejo patra spraviti iz zdajšnjega misijonskoga mesta. Razprave se šče zdaj vršijo i Bog zna, ka pride z toga na zadnje. Vüpamo, da bo Bog pomagao, da se zgodi Njegova sveta vola pri svojih apoštolaj v misijoni, kama jih je pozvao.

Bošonti je mala siromaška ves. Naši misijonarje delüjejo že par let v tom kraji. Cerkve šče nemajo dozday. Šola, štera slüži za včenje dečkov, je zdaj tüdi spalnica. Vsako jütro se ta šola i spalnica preobrne v kapelico, gde se slüži sv. meša za dečke. V nedelo pa za celi kraj okoli Bošontija.

V misijonskom ogradl. Br. Vidmar me že le pogostiti z tečnimi bananami. Pripovedava mi od lepoga sadü, šteri izvrstno uspeva v Indiji. Pa je resan tak. Zdaj je dozorelo sadje. Dozorela je tüdi žetev düš, a pričaküjemo žnjece, da se razširi Kristušovo kraljestvo v Indiji. Molite Gospoda, naj pošle delavce na svojo žetev. Pošilam vam tüdi sliko našega novicijata D. J., gde sam jaz doma. Novicijat je bio zozidani l. 1931. Zdaj je v tom novicijati 16 indijskih novincov, šteri se pripravljajo, da postanejo dühovniki svoje domovine. V te novicijat sem tüdi jaz priromao 19. novembra lani i sem sam Slovenec. To ne nikaj posebnoga, ve je Kristuš edenisti, kamakoli pridemo, smo doma, ali v tujini, moč ino tolažba je vedno dana tistomi, ki lübi.

V tom mesti Hazaribagh je dnes samo do 40 krščenikov i 15.000 poganov. Vekši del se samo te že lejo krstiti ino postati krščeniki, kda nemajo nikaj penez v žepi, niti krüha pri hiši. S tem vüpanjom pride na postajo, da tü dobijo pomoč, da ne vmerjejo od gladi. Sezna, pomagamo všem, keliko moremo po naših močeh. Večkrat se dogodi, da bi se cele družine po 8 do 10 lüdi za 10 dinarov preobrñile na sv. vero. Ka si moremo? Radi bi pomagali, či bi mogli s kem. Zato se nas spominajte v molitvi i nas podprite z dari v domovini, da bomo vsi vküper misijonarili, da kem več düš Bogi pripelamo.

Malarija v Indiji. V našoj Indiji pogostoma kralüje i vmarja malarija. Pred nešternim dnevom sam se napoto po posli v bližnjo ves Hazaribagh. Hazaribagh je okoli naokoli obkroženo z velikimi šumami, gde tüdi ne menkajo divje zverine i to tigri, hijene itd. Srečao sem pokop. Zanimalo me je, ka bodo delali z mrtvim telom. Čüo sam že večkrat, kak pokapajo mrtvece, zato sam dnes meo srečo, da to vidim. Kre šume so nosilci postali, mrtvo telo so položili na zemlo i začelo se plesanje okoli mrtveca. Jaz sam se ne smeo približati do 300 m. Naednok so ostavili mrtvo telo na samočini i odkrito. Priletijo strašne ptice edna za drugov, da se jih je najzadnje zbralo cela ptičja vojska. Začele so mesariti mrtvo telo, da je v 10 minutaj ostalo

samo falajčki prtovja, v štere je bilo telo zamotano. Roparske ptice so strašno velike i divje. Začele so letati okoli, edna z rokov, druga z polovicov noge, tretja z glavov, da sam se prestrašo, ka vse se v Indiji godi. Pri tom so tudi ljudje puni raznih betegov, štere ptice raznašajo po šumi i potom muhe na ljudi. Tak se širijo kůžne bolezni, kak malarija i drugi betegi. Pitao sem, zakaj tak pokaplejo ljudi? Odgovori mi starček Hindo: da se je dotični v nekom mestu i družbi začeo pogovarjati, da bi bilo bolše, da bi vsi postali krščeniki. Nato so ga vmorili i darůvali roparskim pticam. Strašna sodba nevernikov, šteri z telom človeka tak živinsko postopajo. Vůpamo, da bodo tudi oblasti začele pomali nadzirati lůdstvo pri spodobnih rečaj.

Pred vratmi novicijata je kep Presv. Srca Jezušovoga. Naša kapelica v novicijati je za nas i krščenike. Drugič vam pošlem slike od božičnih jaslic i nekaj od božičnih svetkov. Novine i Marijin list sam dobo ravno v nedelo po Božiči 27. dec. Najprisrčnejša hvala. Bog plačaj za nje. Tudi nadale prosim, da bi mi redno pošilali oboje.

Pozdravljam i se priporočam v sveto molitev Vaš domačin

Fr. Ivan Ribaš, D. Jezušove.

Vrstice iz Nize.

Živeo Jezuš!

Prečastiti gospod Klekl!

Dovolite, da vam pišem i vse dobro želem. Vi blagi gospod dűhovni oča, ste moj veliki dobrotnik. O da bi se vam za vso dobroto dostojno mogla zahvaliti. Pa sirota, kak bi sem vam mogla izkazati hvaležno! Rada bi vam pa povedala, kak sem vām zahvalna za vnoge dobrote, štere ste mi izkazali. Bog, ki vidi moje srčno želenje, naj je poslűhne i vām da obilno plačilo. Naj vām da na prošnjo svetoga Jožefa vse tisto, ka si sami želete i ka potrebűjete za vaš zvišeni stan. O kelikokrat se spominam vaših lepih navukov, ki so mi bili hasnoviti za dűšo. Hvala lepa za nje i vse dobrote, štere ste mi izkazali. Molim i molila bom za vas, da vas dragi Jezuš obdrži v zdravji vno go let. Jaz sem zdrava i vsikdar bole zadovolna s svojim stanom. Istina, da trpljenja mam dosta pa li sem vesela. Da kem vekše je trpljenje, tem vekše bo tudi plačilo. Odpűstite mi, da se oglašam komaj skoro po sedmih letaj. Nesam mela časa, ar mam z decov dosta posla. Molite za mene, prosim i za na mene zavűpano deco, potrebűjemo vno go bože pomoči. O keliko je eti starišov i dece, ki ne poznajo Jezuša i če ga poznajo, ga neščejo lűbiti. Zato pa, prosim, molite za mene i našo deco. Spomnite se tudi z moje pokojne matere. Oprostite, da že žmetno pišem slovenski, eti govorimo samo francoski.

Sestra Elisa Sobočan
iz Trnja.

+ BEDNARIK RUDOLF, plebanoš pri Gradi.

23. junija so za vedno zapustili to zemeljsko bivanje i se odselili k večnomi Oči po svoje plačilo, preč. g. Bednarik Rudolf, grački plebanoš, šteromi so 45 let verno služili v Njegovih goricaj. Kak goreči častilec Marijine slave, so vroče širili njeni list, Marijin list, zato naj njim bo mati Marija obilna plačnica za njihove trude. Vmrli so v lepoj starosti, v 70 letih. Naj počivajo v miri. Priporočamo jih v pobožno molitev vsem naročnikom naših listov, posebno pa vernikom gračke fare.

Rešitev vgank juniuškoga snopiča.

Ka molimo mi v Srci Jezušovom? V Srci Jezušovom mi molimo njegovo človeče Srce, štero je molbe vredno, ar je združeno z Božanstvom i ar je sedež večne, molbe vredne Bože Lubezni.. — Pravilno nišče ne rešo.

Nove vganke.

1. *Ka obhajamo 1. jultja i ka pomeni te god?*
2. *Ka obhajamo 2. jultja i ka pomeni te god?*

Rešiti se mora do konca jultja. Ki obe pravilno reši, dobi za nagrado knigo.

Vrstice iz Portugalije.

Prečastiti gospod Klekl! Asilo de Santo Antonio, Estoril.

Šče dnes čütim, kak vlüdno ste me vsigdar sprijeli i keli-ko mogoči pomogli. Prav lepa hvala! Rad molim Boga za vas i prosim našega s. Don Bosca, da vam izprosi milost, da te lahko nadalüvali vaše težavno delo. Oprostite, da ne sam se vam taki zahvalo i pisao. Edno vam lahko povem, bio sem vam vsigdar hvaležen. Mene gotovo ne ste poznali, jaz pa vas sem i sem vsikdar — ve znajo drügi — z vami bio. Še edno, ne zamerite če vam tak pride pismo.

Prav srčen pozdrav v Jezusi vam pošila

klerik ÜTROŠA.

Pismo iz Jüžno-amerikanskoga misijona.

J. M. J. Veleč. gosp. Klekl, voditeo Marijinoga lista.

Oprostite, prosim, da se vam podpisana tak nepričaküvano oglašim. Sem misijonarka na ekvatorianskom poli, doma iz Dokležovja, beltinska fara. Je toti moja sveta dužnost, da se oglašim pri vas i da med tem, ka vam poklonim moje srčne misijonske pozdrave, se vam najlepše zahvalim za blagovolnost, ki ste mi jo škazali z pošilanjom Marijinoga lista, šteroga dobivam že skoro dve leti. Bog vam bo obilno poplačao to radodarnost, ka jaz y mojem misijonskom siromaštvi nemorem, edino v mojih molitvaj i žrtvüvanji, v šterih se spominam z vseh mojih dobrotnikov, bodem izprosila od našega Vsemogočnoga Oče vno go milosti bože za vas i vse vaše naročnike. Tak se

vam zahvalim šče ednok z vsov svojov gorečnostjov. Marijin list mi je zaistino prišeo v hasek, ar že več kak deset let ne sem mela prilike gučati mojega maternoga slovenskoga jezika z niednov dūšov. Ta splošna ločitev mi je večkrat prinašala jako tužne hipe, a vsele sem bežala k mojoj nebeskoj Materi Mariji Pom., pri šteroj sem zmirom najšla zavetje; tūdi mi je pomogla z velikov žetov za rešenje dūš, štere posebno tū bežijo z velikimi stopaji proti pogūblenji. Da, če bi tūdi Bog zahtevalo šče več kak ločitev od mojega slovenskoga jezika, celo moje življenje, bi je z veseljom dala, naj bi mogla samo rešiti vnogo dūš.

Minolo je že sedem let, kak delūjem na tom ekvatorianskom misijonskom poli. Esi sem prišla leta 1929 i sem bila določena za Gualaquizo med kivarce divjake i gda sem že bila pripravljena, so me častita predstojnica določili za drugi zavod v „Guayaquil“, gde so potrebuvali pomoči za vnogo deklic. V tistom mestu sem ostala do lanskoga leta, gde sem mela na mojoj skrbi nad 70 deklic v zavodu, gde sem včila tiste, štere so prihajale po dnevi v zavod, šterih je pa bilo nad 400. Lūbi Bog mi je dao obilno žetev, na žalost, da pa delavcov je jako malo. Vnogo je dūš, ki prosijo naše pomoči, dūševne i telovne, a nas je malo ino smo velike sirote. Si lahko mislite velečastiti Gospod, kakše veselje je navdajalo moje srce v tistom hipi, kda se je dopunila moja žela. Teliko dūš v mojih rokaj noč i den, to je edina moja žela i hrepenenje, ka bi želela več? Z skuznimi očmi sem se zahvalila mojeml nebeskomi Zveličari, ki je tak nezmerno poplašao mojo malo žrtve, da sem plūtila mojo lūbo slovensko domovino iz lūbezni do njega. Istina je, kak On sam pravi, da poplašao stokratno, ka se včini iz lūbezni do Njega.

Kak vam je že znano, v Ekvatori vladā vročina celo neprestano leto i v nešternih letnih časaj, kak od meseca decembra do maja, kda je pri vas zima, je eti takša vročina, da je skoro ne za premagati. Jaz, hvala nebeskoj Materi Mariji Pom., sem se tak privadila, da mi nikaj ne škodi, čeravno — kak je naša dužnost kak hčerke Sv. Ivana Boska — da sem se igrala vsaki den v določenih vūraj z našimi gojenkami pod žarečimi sunčnimi žarki.

V zavodu sem mela priliko pripraviti dosta deklic za prvo sv. obhajilo i večkrat tūdi za sv. krst že odrasčene dekcle. Lansko leto pa mi je sv. pokorščina dala drugi zavod na mojo skrb. Višja predstojnica so me določili za Sigsig, to je edna ves blūzi misijonskoga pola Gualaquize i Winder, od tec pomagam, ka mi siromaštvo dovoli, mojim bratom i sestram, ki delūjejo med kivarci, ki se nahajajo razstopeni med šumami i po bregaj. Mamo tū okoli 200 deklic, ki obiskavajo naše šole od prvoega do šestoga razreda i laboratorij za odrasčene dekcle. Mam štiri sestre, ki mi pomagajo gojiti indijanske dekcle. To ka nas najbolje teži, so slabe poti, ar če ščemo iti v mesto, dva dni moremo jahati na konji i če ščemo iti v notrašnje misijone, potrebujejo štiri dni po bole teškoj poti. Za vse to nam da moč naš Vsemogočni Zveličar i Marija Pomočnica, naša lūba mati, ar ovak ne bi mogli napraviti nikaj.

Prle kak končam te vrstice, se priporočam v vaše goreče molitve, naj mi dragi Jezuš da stanovitnost do konca i da zveličam svojo dūšo i ž njov tūdi vse tiste, štere mi je zročo, v mojo skrb moj nebeski Zaročnik na tom lepom misijonskom ekvatorijanskom poli, na šterom se po milosti božoj nahajam. Spominajoča se vas v mojih siromaških molitvaj, vas šče ednok prsrčno pozdravlam vu imenl Jezušā i Marije. Vam vdana v Srci Jezušovom

Sr. Veronika Bakán, H. M. Pomočnice.

Prosim, oprostite mojoj slaboj pisavi, nemam priltke, da bi gučala slovenski. Eti mamo kasteljanski jezik. Če te mogli na kakši način, pošlite moje pozdrave mojoj mamiki v Dokležovje, bom vam jako hvaležna. (Smō včinoči. Vr.)